

»Ja, nu vil jeg kundgøre dig, hvad sandt er« Daniel 11,2

Syndens væsen

Hvis jeg spurgte: »Hvad er synd?« vil de fleste formentlig svare, at man syndet, når man overtræder morallovens bud.

Bemærk, at spørgsmålet lød: »Hvad er synd?« men svaret var en undvigelse, thi det sagde ikke, hvad synden er, men hvad den *gør*!

Denne undvigelse skyldes, at synden for de fleste er en skjult hemmelighed.

De oplever selv, hvad det er at synde, men de kender ikke syndens væsen. De beskriver derfor syndens gerninger og fæster sig som oftest ved de »værste«: utugt, sanselige, begærlige gerninger, drikkeri, tyveri – men de bliver som regel i den opfattelse, at den slags ting kan afhjælpes, og at det er psykologers, pædagogers, lægers og socialrådgiveres opgave.

Hvis det nu lykkes at få en dranker befriet fra sin drukkenskab og ført ham tilbage i samfundet som en god borger, der gør fyldest på sin arbejdsplads, er han så ophørt med at være en synder, der gør synd?

Nej, synden er stadig hans væsen, selvom han er hørt op med at beruse sig og lever som et pænt menneske. Han er med andre ord fortsat en synder, og synden har stadig magten over ham!

Syndens skjulte og hemmelighedsfulde væsen er ikke blevet kendt, hverken af ham eller af dem, der har hjulpet ham ud af drikkeriet. De forklarer ham, at hans svaghed (de anser nemlig synden for en svaghed) skyldtes det milieu, han var opvokset i, eller en nedarvet tilbøjelighed eller en pludselig sorg, der ganske havde overvældet ham, eller noget fjerde.

Synden hører imidlertid hjemme i Åndens verden og behersker derfra sjæl og legeme.

Synden er, »at de ikke tror på MIG,« som Jesus sagde (Johs. 16,9). »Alt, hvad der ikke udspringer af tro, er synd« (Rom. 14,23)

Ethvert menneske er i sig selv en synder, en syndens træl uden mulighed for at blive andet ved egen moralsk styrke (husk atter Saul fra Tarsus!) eller ved lægers, socialrådgiveres og andre sagkyndiges hjælp.

Det hemmelighedsfulde ved synden er ikke blot det her anførte – men det mærkelige, at man alligevel ikke kan beskrive synden som menneskets skæbne, så at han altså ikke kan gøre for, at han synder – hans ansvar for sine synder består – det bor uafrysteligt i enhver samvittighed, med mindre mennesket har forhærdet sig

totalt. Synden er således tillige *skyld*.

Skriften åbenbarer, at der er to åndelige legemer, det ene med Adam som sit hoved, det andet med Kristus som hovedet. Menneskeheden er en eenhed – enten i Adam eller i Kristus.

Det betyder, at hver synd, du begår, berører hele legemet og inddrager alle legemets lemmer i den. Det fatter vi ikke. Vi opfatter vore synder som individuelle og personlige, hvilket de også er, men de er tillige noget mere.

Paulus kalder det legeme, der har Adam som sit hoved, for *det syndige legeme* (Rom. 6,6), *syndens legeme* eller *dødens legeme*.

Selv de synder, som er skjult for andre, er dog på en måde, der ikke kan forklares, smitsomme for ethvert lem på det syndige legeme under Adam. Hver eneste synd fremkalder som N. P. Wetterlund siger, et gys af forfærdelse i hele universet.

Således er synden ethvert menneskes og den samlede menneskeheds hovedproblem – et problem, som ikke kan løses af nogen videnskab eller noget videnskabeligt fremskridt.

Det har vist sig, at synden, uanfægtet af psykologien, medicinen, socialvidenskabernes, tager til i styrke generation efter generation, og at de tekniske fremskridt fremmer syndens magt.

Skulle man give en karakteristik af synden, må man kalde den for *oprør* – oprør imod Gud, alle tings Skaber og Opretholder. Menneskene vil være som Gud. De har frigjort sig fra Ham og opnået den falske frihed, som er trædom under synden. De vil være herrer, skønt de må erkende, at de ikke er og aldrig bliver herrer over døden.

Synden er blindhed. Den ser ikke Lyset. Den er døvhed. Den hører ikke Jesu røst i Den hellige Skrift. Den er lammelse. Den kan ikke tage et eneste skridt på lydhedens vej.

Den er død – åndelig død.

Synden er at være under Guds vrede. Han ser ikke igennem fingre med vantrøen, ulydigheden og oprøret. Det er ikke hans bestilling at tilgive syndere deres synd. Han er hellig – og det i en sådan grad, at ingen synder gør sig nogen anelse om Guds hellighed, ej heller frygter den, men snarere taler spottende derom.

Synden er den fordrejede sandhed, retfærdighed og fromhed. Den er hykleriet i dets utallige skikkelser.

Synden er Guds fjende, allieret med tidsånden, der er Helligåndens fjende.

Syndere kan godt fortryde nogle af deres synder, især når de er gået ud over andre mennesker. »Det skulle jeg aldrig have gjort,« indrømmer de, og de kan også godt bede om forladelse.

Men de gruer ikke ved tanken på, at de har syndet imod Den levende Gud. Enhver synd er altid imod Gud, som David beken-der: »Mod Dig har jeg syndet, mod Dig alene« (Salme 51,6). Han var skyldig overfor Urias og Batseba, men han havde syndet imod Gud!

Det siger desværre ikke ret meget til de fleste af os, fordi vi har så ringe et kendskab til Gud og en afstumpet Guds-frygt.

Læs i stilhed kap. 1 hos profeten Eze-kiel. Det er måske hovedåbenbaringen af Gud i Den gamle pagt, svarende til åbenbaringen af den herliggjorte Frelser i kap. 1 i Johs. Åbenb.

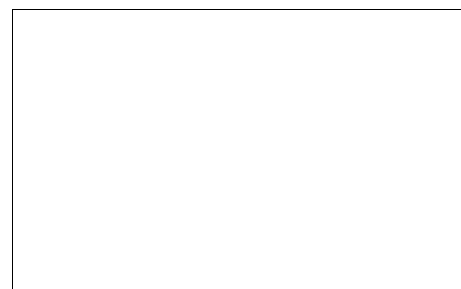
Den Almægtiges røst er som mange vandes drøn, ja som en buldrende hær (Ezek. 1,24 og 25), og det drøede som larmen af et vældigt jordskælv, da HERRENs herlighed løftede sig fra sit sted (3,12).

At HERREN er hellig og helligt hans navn, siger os ikke så meget. At Han er forfærdelig heller ikke. Han skånede ikke den gamle verden, men lod den gå under i syndfloden. Kun Noa, hans hustru, deres tre sønner og svigerdøtre blev frelst. Han vil heller ikke skåne den nuværende verden, men vil på sin dag lade elementerne komme i brand og opløses, så jorden og alt menneskeværk på den brændes op. Når synden på jorden er blevet fuldmøden og ligger tungt på den, lader HAN det ske – og hvor højt der end råbes og skriges i fortvivlelse og rædsel, lader HAN dette forfærdelige ske.

»Jeg elendige menneske« er enhver synders bekendelse, når Guds sandhed om ham åbenbares ham. Nu ved han, at han er fortabt.

Hans spørgsmål er ikke: »Hvad kan fri mig?« men »Hvem skal fri mig fra (eller ud af) dette dødens legeme?«

Svaret herpå belyses i næste artikel.

Guds retfærdighed

Gud er hellig. Deraf følger, at Han er retfærdig. Og deraf følger, at der ikke er personsanseelse hos Gud. Ingen skabning kan regne med at få en særbehandling hos Gud, og at Gud derfor ikke skulle tage det så nøje med retfærdigheden for hans vedkommende.

Guds retfærdighed er den forfærdeligste af alle Hans »egenskaber«. Ingen kan slå en handel af med Gud og dermed få Ham til at tilsidesætte den absolutte retfærdighed.

Guds retfærdighed er absolut. Den bliver aldrig reduceret til noget relativt.

Hvad mennesket angår, vidner Skriften om, at der findes ingen retfærdig, end ikke een.

Der er nogle få, der som Saul fra Tarsus er retfærdige efter morallovens bud. Men de er ikke retfærdige for Gud. De tilhører stadig det hemmelighedsfulde legeme, der har Adam som sit hoved – syndens og dødens legeme.

Lad os betragte dette nærmere.

Menneskets retfærdighed på sit højeste

Hedenskabet kan pege på Sokrates, jødommen på Saul fra Tarsus. Deres retfærdighed er imponerende, en slags pragtpræstation. De havde overvundet mange fristelser, de skånedes ikke sig selv, de var nidkære som få for den lov, de begge følte sig under.

For Sauls vedkommende var det den lov, Moses havde modtaget på Sinaj bjerg under forfærdelse og skælven. Det var den lov, som Adam og Eva ikke var under i Paradiset, men som kom til senere.

Loven var og er hellig og fuldkommen, men den kan ikke frelse. Thi den kan ikke genføde noget menneske. Dens inderste krav er, at du skal elske din fjende som dig selv. Det gjorde Saul ikke. Det ser næsten ud, som om Sokrates var nærmere herved.

Når menneskets retfærdighed når sit højeste, forbliver den dog lovbrud, og den »retfærdige« forbliver Guds fjende under Hans vrede.

Intet menneske forstår af sig selv, at den fuldkomne retfærdighed tillige er den fuldkomne kærlighed. Det »ses« kun på Golgatas kors, hvor Guds søn lader sig ofre for hele verdens synd.

Jesus Kristus og det som korsfæstet

Jesu liv er underfuldt. Han blev ikke sat i Paradis, men i en falden, syndig slægt, hvor man Ham intet andet bød end stald

og krybbe, kors og død. Men i modsætning til den første Adam gjorde denne sidste Adam intet andet end Faderens vilje. Han levede det paradisiske liv midt i en fjendtlig verden.

Sådan er livet fra begyndelsen, men sådan havde intet menneske levet efter syndefaldet.

Som Han er, sådan er Guds retfærdighed – retfærdigheden ovenfra. Og sådan er Gud!

Dog, lad os ikke standse her, thi her standsede Herren Jesus ikke, ej heller Faderen. Denne retfærdige lod sig gøre til synd for os, altså til alt det, vi er i os selv og har gjort. Han ikke blot bar vore synder, men blev gjort til det, hvoraf alle syndige gerninger udspringer: synd.

Hvad Han har lidt, vil det tage evigheder at fatte.

Syndens sold er døden, og da al verdens synd var lagt på Ham, og Han selv gjort til synd, måtte Han, for hvem Himlen stod åben på forklarelsens bjerg, dø.

Han døde og blev som alle døde begravet.

Sådan er Guds retfærdighed. Den ser ikke igennem fingre med den »mindste« synd, thi Gud er hellig. Og denne retfærdighed og hellighed er Hans kærlighed til os.

Således blev de mange tusinde års synd samlet på denne ene dag for at blive udsonet, bortskaffet og »glemt« som det, der ikke mere eksisterer for Gud.

Fik døden så det sidste ord? Nej, da verdens synd var sonet, var døden afmægtig overfor Ham, der var uden synd, men havde ladet sig gøre til Guds offerlam. Jesus af Nazaret, den sidste Adam, opstod den tredje dag fra de døde og bragte liv og uforkrænkelighed for Lyset. Sådan er Guds retfærdighed!

Da det blev åbenbaret Martin Luther, var det, som Paradiset åbnede sig for ham, så han kunne gå lige derind uden at møde nogen kerub, der med sit flammende sværd hindrede ham deri.

Forløsningen

Når evangeliet forkyndes i Ånd og Sandhed med de rette ord, når Kristus males for øje som korsfæstet, da overbevises enhver, der har øren at høre med, ikke blot om sine synder, men også om sin synd. Loven og samvittigheden kan overbevise os om vore synder, men Guds ufattelige kærlighed har en større kraft; den bringer os ned på vort nulpunkt med et sønderbrudt hjerte: i mig bor intet godt.

Ordet om Kristus og det som korsfæ-

stet har Guds retfærdige kærligheds guddommelige kraft. Det inderste i dette ord er formentlig »Jesu blod – Jesu Kristi dyrebare blod.«

Så guddommelig hellig er Guds retfærdighed, der er Hans kærlighed. Kærligheden er ikke et begreb, men den Almægtiges JEG, der elsker dig, som åbenbaret på Golgata. Så høj, så dyb, så bred, så lang er Guds kærlighed til dig, syndige menneske, der hidtil har levet med ryggen vendt imod Ham. Man kan også sige: så høj, så dyb, så bred, så lang er Guds retfærdighed imod dig!

Hør nu:

I kraft af sin blodige retfærdighed på Golgatas kors, hvor hans elskede Søn bar alle dine synder på sit legeme, og Guds retfærdige straf blev udøst over ham, er alle dine synder sonet – de er dig forladt efter Guds retfærdigheds og kærligheds rigdom, d.v.s. efter Hans nådes rigdom. Har du fortjent det? Nej, absolut nej!

Ikke blot er dine synder dig forladt, men (ufatteligt vidunderligt) Gud har retfærdiggjort dig for Jesu skyld. Du står uden anklage, ja uskyldig, ren og uden dadel for Guds åsyn. Skulle du dø som et Guds barn i nat, går du til Ham uden plet, uden det mindste punkt, du kan anklages for!

Kan du mærke, at med dette guddommelige ord kommer troen til dig, så du, om end bævende, kan tage imod Guds fuldkomne frelse.

Dog har jeg ikke sagt alt, hvad der ligger mig på hjerte: Du er ikke blot retfærdiggjort, men du er *Guds retfærdighed* i Kristus (2. Kor. 5,21). Det svimler for tanken, og vore følelser kan ikke fastholde det. Når satan og alle hans dæmoner stormer ind på Gud med alle deres anklager imod os, er Gud ikke i defensiven, men i offensiven. Når de råber og skriger om alle de mangler og fejl, undertiden fald og nederlag, der er ved dem, Gud kalder sin retfærdighed, svarer Han med »stolthed« over sit fuldbragte retfærdigheds- og kærlighedsværk: »De er i Kristus!«

Hvad siger dette korte, klare svar?

Først: De er ikke mere i Adam; de er ikke lemmer på hans syndige legeme.

For det andet: Kristus er den sidste Adam. Han er ikke faldet i nogen fristelse. Ham korsfæstede I i jeres dårskab og ondskab, og Ham oprejste Jeg fra de døde. Han er Den helt nye begyndelse, og den har enhver, som har ydmyget sig for Ham og modtaget min nåde, del i. Den nye begyndelse kom til dem, da Kristus kom til dem som Den Levende, Den førstefødte af

de døde!

Hvad betyder Den nye Begyndelse? Den første begyndelse kender vi alle: I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden, og på den sjette dag i den første begyndelse skabte Han mennesket i sit billede.

Alt skabte Han ved sit ord.

Den nye begyndelse er, at Han ved sit mægtige ord skaber retfærdiggjorte mænd og kvinder, iklæder dem sin retfærdighed og indlemmer dem i Jesus Kristus, så de er hans lemmer.

Således skænker Han dem et helt nyt liv, der som livet i Paradiset ikke er underlagt Mose lov, men er under Nådens og Sandhedens herredømme.

De er fuldkomne som alt, hvad Gud skaber, er fuldkomment, og på vej til fuldkommenheden, når de bliver Kristus lige ved hans genkomst i kraft og megen herlighed.

Denne frelse er forløsning og som forløsning den fuldkomne frihed under den guddommelige nådes kraft – alt fordi Jesus udgød sit dyrebare blod, i hvilket hans sjæl var, for dem.

Hvad er deres bidrag hertil? Intet, end ikke det mindste. Denne forløsning er af Gud, ved Gud og til Gud. Al ros er udelukket.

Hvorfor?

Hvorfor har Gud, den frygtindgydende hellige og forfærdelige Gud skænket os så stor og fuldkommen en frelse? Hvorfor har Han skænket os så stor en Frelser og Herre?

Tvang kærligheden Ham dertil? Nej, Gud er ikke underlagt nogen magt, end ikke kærlighedens. Vel er Han kærlighed, men det betyder ikke, at Hans fuldkomne frihed dermed er blevet begrænset. Gud forbliver DEN, HAN ER, den, der ikke skylder nogen noget, men er fri til at frelse og til at forhærde.

Han skænkede os sin fuldkomne retfærdighed og dermed den helt nye begyndelse under nådens og sandhedens frigørende herredømme i følge sin egen viljesbeslutning – lad os sige: efter sin viljes hemmelighedsfulde beslutning.

Han kendte os forud og valgte os ikke,

fordi han vidste, at vi ville tage imod Hans forløsning. Det står altså ikke til den, som vil, eller til den, som anstrenger sig, men ene og alene til HAM. Det gør den nåde, vi har modtaget, overstrømmende rig – og os om muligt endnu mindre. Men det lader os samtidig forstå, at porten ind til Guds rige, er så snæver, at vi ikke får det allermindste af vor selvretfærdighed med derind – det er i virkeligheden død fra alt vort eget og opstandelse i det, der »kun« er af Gud.

Troens kamp har formentlig denne guddommelige retfærdighed og kærlighed, altså Hans overstrømmende nåde, som det vanskeligste punkt at »indtage«, thi denne nåde er et frontalangreb på al selvhævdelse, al selvretfærdighed og selvcentrethed – den gør os til intet og nyskaber os ud af intet ved Guds nyskabende ord: Du er uden dadel og anklage – du er fuldkommen retfærdig – ene og alene i kraft af min elskede Søns udgydte blod for dig!

Paradiset er sandelig åbent, Guds rige er kommet til os, og vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger. Alt Hans er vort!

Denne frelse er fuldkommen fra begyndelsen af vort nye liv som Guds sønner og døtre.

Men hvorfor Gud den Almægtige netop udvalgte mig, retfærdiggjorde mig og holdt mig fast – hvorfor Han ikke gav op – det fatter jeg aldrig – der er og forbliver noget hemmelighedsfyldt over Guds frelse og forløsning, selv når Gud i sin nåde har åbenbaret den for os.

Hvortil?

Ligesom frelsen er guddommelig, er dens mål guddommeligt. Vi taler mest om, hvor saligt det er, at vi er frelst, men Gud fremhæver, at det er vi, for at vi skal være Hans herlighed til lov og pris.

Er vi så det? Ja, i allerhøjeste grad. Hvilken ære og lovprisning fremkalder det ikke, når Gud af os elendige faldne og selviske mennesker har skabt helt nye mennesker, der er Hans retfærdighed – Hans evigt ufattelige »mesterstykke«!

Der bliver hellig glæde i Himmelen over enhver synder, der omvender sig, d.v.s. over ethvert fortabt får, som Den gode Hyrde opsøger, finder og frelser.

Til sidst

Vi mennesker har svært ved at blive fri af os selv. Derfor er troen på Guds retfærdighed vanskelig for os at fastholde. Vi ønsker lige som jøderne tegn på, at Guds frelse er sand – og disse tegn skal for manges vedkommende helst være en følelsesmæssig herlighed i sjælen. Når de har den, da tror de. Når de ikke har den, da kniber det med troen.

Andre vil ad mystikens vej opnå enhed med Gud – en meget farlig vej, thi dels søger de Gud i deres indre, dels glemmer de, at det ikke er og aldrig bliver muligt at være eet med Gud den Almægtige. De glemmer også, at Jesus er Vejen til Gud eller Mellemmanden imellem Gud og os.

Disse forskellige »fromme« krav om, at Sandheden skal bevise, at Han er Sandheden, udspringer alle af »from« vantro. Gud lyver aldrig. Hans forløsning ved Jesu blod skal vi ikke gøre sand, thi det er den – også når den overgår vore begreber om retfærdighed og sandhed.

Vi lever som Guds børn i Ham, der er Sandheden. Derfor gør vi ikke synd og kan ikke synde. Men vi kan overraskes af en synd, vi kan falde – dog ikke ud af Kristus eller ud af Guds nåde.

Vi bekender derimod straks vor synd for Ham, der er trofast og retfærdig, og som tilgiver os vor synd og renser os fra al uretfærdighed.

Vi vandrer i Lyset, ligesom Han er i Lyset, og har fællesskab med hverandre, og Jesu, Guds søns blod renser os fra al synd (derunder al vantro).

Troen er overbevisningen om det, man ikke ser. Vi ser endnu ikke, at i Kristus er Guds fuldkomne retfærdighed, men vi er i kraft af sandhedens ord overbeviste derom og holder derfor urokkelig fast ved den Retfærdighed, som er vort håb i den forstand, at den først bliver uimodsigelig virkelighed, når vi bliver vor Frelser og Herre lige (Gal. 5,5). Det gør vi ved Åndens hjælp og ud af tro.

Det reformatoriske ord: Kristus alene, Ordet om Ham alene, Troen alene er værd at tage til sig.